

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/111/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716200708
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6716200708.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Márie Podhorovej, v právnej veci žalobcu: CONTINUUM s. r. o., so sídlom Dolná 5, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 638 170, zastúpený Lion Law Partners s. r. o., so sídlom Komenského 14A, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 862 461, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zastúpený Advokátska kancelária Miroslav Maďar, s. r. o., so sídlom Robotnícka 6, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 858 299, o zaplatenie 2.985,62 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 10C/16/2016 - 426 zo dňa 30. 01. 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 10C/16/2016 - 426 zo dňa 30. 01. 2019 v napadnutom prvom, treťom a štvrtom výroku **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o výške trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.722,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 2.722,- Eur od 24. 09. 2015 do zaplatenia, ako aj paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok rozsudku). V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol (II. výrok rozsudku). Tretím výrokom súd prvej inštancie žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % a znalcovi Ing. Romanovi Blišťanovi s miestom výkonu činnosti vo Zvolene, J. Kozáčka 2072/26, priznal nárok na znalečné voči žalovanému v rozsahu 100 % (IV. výrok rozsudku). V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že dňa 21. 01. 2016 bola tamojšiemu súdu doručená žaloba žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal toho, aby súd platobným rozkazom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 2.985,62 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 2.985,62 Eur od 24. 09. 2015 do zaplatenia a tiež paušálnu náhradu nákladov spojenú s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur, ako i trovy pozostávajúce zo súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia. Žalobca žalobu odôvodnil uvedením skutkového stavu. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní konštatoval, že mal na základe poisťky č. 6814152924 pre havarijné poistenie motorových vozidiel, oznámenia o vzniku škodovej udalosti z havarijného poistenia motorového vozidla zo dňa 11. 08. 2015 preukázané, že medzi stranami sporu bola uzavretá poisťná zmluva pre havarijné poistenie motorového vozidla, s predmetom poistenia AUDI A4 2.0 tdi Prestige EČV: K s účinnosťou od 06. 09. 2013, kde žalobca vystupoval ako poisťník a zároveň poistený. Súd vzhľadom na námietku zo strany žalovaného ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitímácie dospel k záveru, že táto námietka je

nedôvodná a stotožnil sa s právnym názorom vysloveným žalobcom, že judikatúru, na ktorú odkazoval žalovaný, v súdnej veci nie je možné aplikovať, keďže v daných prípadoch sa jednalo o iný skutkový stav a nároky uplatňované v tých súdnych konaniach boli uplatňované z iného právneho titulu. Konkrétne v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn.2Cdo/198/2007 zo dňa 30. 09. 2008 sa jednalo o konanie o náhradu škody, a to v podobe ušlého zisku, s tým, že síce žalobca bol na základe leasingovej zmluvy nájomcom tam špecifikovaného motorového vozidla, ktorému bola dopravnou nehodou spôsobená škoda, avšak túto si žalobca uplatňoval od vodiča osobného motorového vozidla, ktorým bola spôsobená škoda a od žalovaného 2/, ktorý bol prevádzkovateľ tohto vozidla v zmysle § 427 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). V rámci tohto rozhodnutia bolo vyslovené, že náhradu škody si môže uplatniť len vlastník vozidla, ktorý len je aktívne legitimovaným k podaniu žaloby uvedeného druhu. Z uvedeného vyplýva, že sa nejednalo o uplatnenie nárokov z poistnej zmluvy, ako je tomu v súdnej veci. Obdobne aj v prípade nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 16. 12. 2014 sp. zn. III. ÚS 266/2014-27 išlo opäť o odlišnú skutkovú situáciu, keď sťažovateľ bol účastníkom konania na strane odporcu, v rámci ktorého sa navrhovateľ proti nemu domáhal zaplatenia žalovanej sumy z titulu náhrady škody, ktorú mu sťažovateľ mal spôsobiť tým, že ako vodič motorového vozidla, ktoré mal navrhovateľ na základe leasingovej zmluvy v nájme, zapríčinil dopravnú nehodu, pri ktorej bolo toto vozidlo devastačne poškodené. Ústavný súd tu konštatoval vo vzťahu ku konajúcim súdom rozpor s ustálenou judikatúrou tam citovanou, keď tieto sudy priznali navrhovateľovi ako leasingovému nájomcovi, ktorý nebol vlastníkom zničenej veci - motorového vozidla aktívnu vecnú legitimáciu na uplatnenie nároku na náhradu škody, čiže ani v danom prípade do právneho posúdenia nevstupoval poistný vzťah medzi držiteľom vozidla (leasingovým nájomcom) a poisťovateľom tak, ako to bolo v súdnej veci. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie nemal za to, že by sa týmto svojim rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe a na základe toho nie je v zmysle § 220 ods. 3 CSP nutné dôkladné odôvodnenie odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe. Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 797 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právo na plnenie má mať len ten, na koho majetok sa poistenie vzťahuje a keďže v čase, keď nastala poistná udalosť, vlastníkom tohto motorového vozidla nebol žalobca, ale firma Tatra Leasing ako leasingový prenajímateľ, čiže len táto spoločnosť by mala byť aktívne vecne legitimovaná, s týmto právnym názorom žalovaného sa súd nestotožnil, keďže práve v zmysle uvedeného ustanovenia tento predpoklad platí iba v prípade, ak v poistných podmienkach alebo v uvedenom zákone nie je ustanovené inak. Súd poukázal jednak na ust. § 794 OZ, v zmysle ktorého možno poistnú zmluvu uzavrieť aj v prospech inej osoby, s tým, že v takom prípade sa primerane majú použiť ustanovenia o zmluve v prospech tretej osoby upravené v § 50 OZ, ale najmä súd prvej inštancie poukázal na ust. § 815 OZ, v zmysle ktorého sa poistenie môže vzťahovať aj na majetok iného, než toho, kto poistnú zmluvu s poisťiteľom uzavrel. Vychádzajúc z právnej teórie, týkajúcej sa vyššie citovaného § 815 ods. 1 OZ, poistenie majetku iného nemá vždy povahu poistenia v prospech tretej osoby (§ 794 OZ), pretože poisťník môže dať poistiť aj majetok iného, ktorý je v jeho užívaní. Ako typický príklad použil súd prvej inštancie leasing. Poistenie majetku iného možno prirodzene dohodnúť aj ako zmluvu v prospech vlastníka tohto majetku, t. j. v prospech tretej osoby, keď táto možnosť vyplýva z druhej vety ods. 1 § 815 OZ, podľa ktorej poistné podmienky určia, kedy v takom prípade nevzniká právo na plnenie z poistnej udalosti poistenému, ale tretej osobe. Keďže žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal, že by sa s poukazom na poistnú zmluvu vrátane poistných podmienok jednalo o tento prípad, súd dospel k záveru, že nakoľko poistná udalosť nastala, nárok uplatniť si poistné plnenie mal žalobca, ktorý poistnú zmluvu uzavrel vo svoj prospech, ako poistený, a následne bol aj aktívne vecne legitimovaný v tomto súdnom spore, keďže žalovaný odmietol dobrovoľne poskytnúť predmetné poistné plnenie. Bez ohľadu na to zaujal súd prvej inštancie názor, že ak by aj poistná zmluva bola uzavretá v prospech inej osoby, t. j. leasingového prenajímateľa, čiže bola by napr. dojednaná vinkulácia poistného plnenia v jeho prospech, z ustanovenia § 794 OZ v spojení s § 50 OZ vyplýva, že pokiaľ si dotýčný neuplatnil práva vyplývajúce z poistnej udalosti, čo v danom prípade nebolo ani preukázané a ani len tvrdené, predmetná poistná zmluva platila medzi tými, ktorí ju uzavreli, t. j. žalobcom a žalovaným, a na základe toho právo na poistné plnenie by prináležalo opäť žalobcovi. Navyše súd mal za to, že ustanovenia Občianskeho zákonníka je nutné vykladať v širších súvislostiach tak, aby sa dosiahlo spravodlivé usporiadanie vzťahov. Záverom na vnesenú námietku nedostatku aktívnej vecnej legitimácie súd uviedol, že ju možno vyhodnotiť ako účelovú, keďže pokiaľ by žalovaný mal za to, že žalobca nie je osobou oprávnenou uplatniť si nárok z titulu poistného plnenia, mal a mohol túto skutočnosť namietnuť hneď po tom, čo si žalobca takýto nárok vo vzťahu k nemu uplatnil, avšak túto skutočnosť žalovaný nenamietol a nebol to ani dôvod, pre ktorý odmietli poskytnúť žalobcovi poistné plnenie tak, ako to vyplýva z písomnej komunikácie. Aktívnu vecnú legitimáciu namietal žalovaný prvýkrát až po tom, čo bol v konaní vypracovaný znalecký posudok. Okrem nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu žalovaný namietal od počiatku základ

nároku a následne jeho výšku, keď s poukazom na jeho šetrenia pri likvidácii tejto poistnej udalosti malo byť zistené, že škodová udalosť sa nemohla stať spôsobom, ktorý bol uvedený pri uplatnení nároku na poistné plnenie. Na uvedenú námietku žalovaného navrhol žalobca vykonať ako dôkaz znalecké dokazovanie, k čomu súd aj pristúpil, keďže dospel k záveru, že jeho rozhodnutie závisí od posúdenia skutočností, na ktoré treba odborné znalosti, a preto nariadil vo veci znalecké dokazovanie. Súd potom zo záverov znaleckého posudku vychádzal, keď v spojení s ďalšími dôkazmi, ktoré boli v konaní vykonané, považoval základ nároku uplatneného žalobcom v tomto konaní za preukázaný. Pokiaľ žalovaný spochybňoval závery tohto znaleckého posudku, odkazujúc na odborné stanovisko, ktoré pre žalovaného vypracoval Ing. František Bučko, zamestnanec firmy Slovexperta, s. r. o., s týmto dôkazom sa súd vysporiadal tak, že uvedený len spochybňoval a vyvracal závery znaleckého dokazovania, pričom ale vychádzal z hypotéz, ktoré neboli nijakým spôsobom preukázané, resp. nemali oporu vo vykonanom dokazovaní, napr. keď vyjadril nesúhlas s tým, že by pôvodné poškodenia, ktoré existovali ešte pred poistnou udalosťou, neboli zistiteľné pri bežnom pohľade. Pokiaľ sa teda žalovaný nestotožnil so závermi znaleckého dokazovania, vykonaného súdom na návrh žalobcu, mal možnosť v konaní navrhnúť vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania, prípadne predložiť súkromný znalecký posudok, čo však žalovaný neurobil, a teda jeho spochybnenia záverov znaleckého dokazovania zostali v podstate len v rovine tvrdení. S poukazom na všetky uvedené skutočnosti súd ustálil, že právny základ nároku žalobcu uplatnený v tomto konaní bol preukázaný. Pokiaľ ide o výšku uplatneného nároku, súd žalobe vyhovel len v časti, keď zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2.722,- Eur, pričom žalobca sa podanou žalobou domáhal sumy 2.985,62 Eur, keď prihliadol na závery vyplývajúce z dodatku k Znaleckému posudku č. 20/2017 znalca Ing. Romana Blišťana v spojení s predmetnými zmluvnými dojednaniami pre havarijné poistenie motorových vozidiel. Súd prisúdil žalobcovi aj ním uplatnený nárok na úrok z omeškania v uplatnenej výške, a to z prisúdenej sumy odo dňa 24. 09. 2015 do zaplatenia tak, ako to tiež bolo žalobcom v žalobe uplatnené, keďže z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že sám žalovaný oznámil, že šetrenie poistnej udalosti bolo ukončené dňa 08. 09. 2015, a preto v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 797 ods. 3 OZ bolo toto poistné plnenie splatné v lehote 15 dní, t. j. 23. 09. 2015 a nasledujúcim dňom sa žalovaný dostal do omeškania. Pokiaľ ide o uplatnenú výšku úroku z omeškania, táto bola zo strany žalobcu tiež uplatnená v zákonnej výške, keď základná úroková sadzba ECB bola od 10. 09. 2014 do 15. 03. 2016 vo výške 0,05 %, s tým, že v zmysle § 261 ods. 9 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“) sa úrok z omeškania uplatňuje v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka upravujúcich omeškanie dlžníka, v spojení tiež s ustanovením nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z. Z rovnakého dôvodu súd prvej inštancie prisúdil žalobcovi okrem zákonného úroku z omeškania aj nárok na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V ďalšom obsahu odôvodnenia zdôvodnil súd prvej inštancie nárok na náhradu trov znalca (znalečné) Ing. Romana Blišťana voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, pričom špecifikoval, že odvolaním napáda výrok I., III. a IV. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h/ a f/ CSP. Žalovaný namietal i v podanom odvolaní aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu, pričom predovšetkým poukázal na skutočnosť, že žalobca v čase vzniku poistnej udalosti nebol vlastníkom predmetného motorového vozidla. Táto skutočnosť priamo vyplýva z Osvedčenia o evidencii časť I, predloženého žalovanému dňa 12. 08. 2015 ako aj z Osvedčenia o evidencii časť II zo dňa 13. 09. 2013. Z týchto listinných dôkazov nesporne vyplýva, že vlastníkom predmetného osobného motorového vozidla bola v čase poistnej udalosti spoločnosť Tatra - Leasing, s. r. o., žalobca bol v tom čase len držiteľom osobného motorového vozidla. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na ustanovenie § 797 ods. 1 OZ. V danom prípade bolo predmetom poistnej zmluvy, ktorú uzatvoril žalobca so žalovaným, osobné motorové vozidlo patriace tretej osobe ako leasingovému prenajímateľovi a vlastníkovi. Na základe uvedeného je zrejmé, že právo na poistné plnenie má v danom prípade len ten, na ktorého majetok sa poistenie vzťahuje, teda spoločnosť Tatra - Leasing (leasingová spoločnosť) ako vlastníkom osobného motorového vozidla v čase vzniku škodovej udalosti (vzniku škody). Žalobca nebol a ani nie je oprávneným subjektom na poistné plnenie a v konečnom dôsledku ani aktívne vecne legitimovaný v prejednávanej spore. Žalovaný poukázal na listinný dôkaz „Poistka č. XXXX XXX XXX“ zo dňa 18. 10. 2013, ktorého jasne vyplýva, že žalobca mal v danom prípade postavenie poistníka (osoba, ktorá uzatvorila poistnú zmluvu a je povinná platiť poistné), pričom predmetom poistenia je osobné motorové vozidlo preukázateľne vo vlastníctve tretej osoby (leasingovej spoločnosti). Preto žalovanému nie je zrejmé ako súd dospel k názoru, že i napriek jasnému vymedzeniu postavenia žalobcu v

poistnej zmluve ako poistníka ho súd považuje zároveň aj za poisteného. Pokiaľ ide o listinný dôkaz označený ako „Oznámenie o vzniku škodovej udalosti z havarijného poistenia motorového vozidla“ zo dňa 11. 08. 2015, jedná sa o štandardizovaný formulár určený pre nahlasovanie poistných udalostí. Žalovaný taktiež nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie prijatým k ustanoveniu § 815 OZ. Podľa názoru žalovaného by v danom prípade mal žalobca nárok na poskytnutie poistného plnenia jedine v tom prípade, že by tak určovali poistné podmienky. V konaní však žalobca nepreukázal, že by vzhľadom na znenie poistných podmienok v prípade vzniku poistnej udalosti vzniklo práve jemu právo na poistné plnenie ako poistníkovi. Súd v rozhodnutí neuviedol, na základe akých ustanovení príslušných poistných podmienok mal za to, že žalobca ako poistník, leasingový prenajímateľ (správne „nájomca“) a „nevlastník“ motorového vozidla má právo na poistné plnenie a je v danej veci aktívne vecne legitimovaný s poukazom na ustanovenie § 815 OZ. Žalovanému nie je známe žiadne ustanovenie poistných podmienok, ktoré by priznávalo právo na poistné plnenie poistníkovi (žalobca) namiesto poistenému (leasingová spoločnosť). Ďalej žalovaný uviedol, že havarijné poistenie motorového vozidla je vo svojej podstate poistením majetku, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia § 806 a nasl. OZ, pričom sa jedná o osobitný typ poistnej zmluvy. Podľa ustanovenia § 806 OZ z poistenia majetku má poistený právo, aby mu bolo poskytnuté plnenie vo výške určenej podľa poistných podmienok, ak sa poistná udalosť týka veci, na ktorú sa poistenie vzťahuje. V danom prípade poisteným subjektom podľa ust. § 797 ods. 1 OZ bola leasingová spoločnosť ako vlastník predmetného motorového vozidla. Žalovaný ďalej nesúhlasil ani s hodnotením súdu prvej inštancie námietky aktívnej vecnej legitímácie ako účelovej, nakoľko údajnú účelnosť tejto hmotnoprávnej námietky súd žiadnym spôsobom neodôvodnil. Vznesenú námietku aktívnej vecnej legitímácie nemožno považovať za účelovú len z toho dôvodu, že prvýkrát ju žalovaný vzniesol až jej podaním zo dňa 06.03.2018 po vypracovaní znaleckého posudku. Pokiaľ ide o skutočnosť, že v priebehu konania sa žalobca stal vlastníkom predmetného osobného motorového vozidla, túto skutočnosť žalovaný považuje za irelevantnú, nakoľko ku škodovej udalosti došlo v čase, keď vlastníkom osobného motorového vozidla a poškodeným subjektom, ktorý utrpel škodu na majetku, bola leasingová spoločnosť. Žalobca sa síce stal v priebehu konania vlastníkom, avšak pohľadávka, ktorá leasingovej spoločnosti ako poistenému vznikla z dôvodu neposkytnutia poistného plnenia zo strany žalovaného, nebola žiadnym spôsobom na žalobcu prevedená, či postúpená. Aj z tohto dôvodu má žalovaný za to, že žalobca nie je oprávnený domáhať sa poistného plnenia z poistnej udalosti, ktorá je predmetom tohto konania. V súvislosti so vznesenou námietkou o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie poukázal žalovaný na rozhodnutia okresných súdov, ktoré v zásade riešili totožnú právnu otázku. Taktiež žalovaný dal do pozornosti nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 266/2014. Správnym záverom vyhodnotenia nedostatku aktívnej vecnej legitímácie malo podľa žalovaného byť zamietnutie žaloby z uvedeného dôvodu. Za predpokladu, že odvolací súd bude mať i napriek uvedeným skutočnostiam nárok žalobcu za daný, žalovaný nesúhlasil ani s argumentáciou súdu ohľadne priznania úrokov z omeškania vo výške 9,05 % ročne odo dňa 24. 09. 2015 do zaplatenia. Podľa názoru žalovaného sa v tejto otázke malo použiť ustanovenie § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Žalovaný poukázal na § 261 ods. 9 Obchodného zákonníka, podľa ktorého zmluvy medzi osobami uvedenými v odsekoch 1 a 2, § 261 Obchodného zákonníka, ktoré nie sú upravené v druhej hlave tejto časti zákona a sú upravené ako zmluvný typ v OZ, spravujú sa príslušnými ustanoveniami o tomto zmluvnom type v OZ a týmto zákonom. V uvedenej právnej norme je ustanovený príkaz na použitie noriem OZ na tie zmluvy, ktoré nie sú ako pomenované zmluvné typy uvedené v Obchodnom zákonníku. Žalovaný preto považuje za nesprávny názor súdu, že medzi žalobcom a žalovaným išlo o obchodno-závazkový vzťah, teda úroky z omeškania sa majú riadiť ust. § 365 ObZ, § 369 ods. 2 ObZ s použitím nariadenia vlády č. 21/2013 Z. z. Žalovaný tiež namieta žalobcom nárokovanú paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur, ktorú si žalobca uplatnil zrejme v zmysle § 369c Obchodného zákonníka z dôvodu, že žalobca si nárok uplatňoval titulom práva na poistné plnenie, vyplývajúceho z jeho poistnej zmluvy v zmysle občianskoprávných predpisov od žalovanej ako poistovateľa. Vzťah medzi žalobcom a žalovaným nemožno preto kvalifikovať ako obchodnoprávny záväzkový vzťah a priznať tak paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa vyššie uvedeného ustanovenia Obchodného zákonníka. Žalovaná ďalej namietal i súdom priznanú náhradu trov konania vo výške 100 % podľa § 255 ods. 1, 2 CSP. Uviedol, že nakoľko žalobca bol v konaní na základe vyššie uvedených skutočností úspešný v rozsahu 91,17 % nároku, nie je podľa názoru žalovaného možné žalobcovi priznať plnú náhradu trov konania, pričom žalovaný navrhol odvolaciemu súdu, ak uzná žalobcom nárok za daný, aby vzhľadom na pomerný úspech žalobcu priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 91,17 % a rozhodol o trovách odvolacieho konania. Žalovaný taktiež namietal i súdom priznaný nárok na znalečné znalcovi Ing. Romanovi Blišťanovi voči žalovanému v rozsahu 100 %. V prípade, ak odvolací súd bude mať vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu, týkajúcu sa aktívnej

vecnej legitímácie žalobcu, za to, že žalobca v predmetnom konaní nie je aktívne vecne legitímovaný, tak žalovaný navrhol, aby odvolací súd výrok súdu o znalečnom zmenil tak, že prizná znalcovi nárok na znalečné voči žalobcovi vo rozsahu 100 %. S poukazom na všetky uvedené odvolacie dôvody žalovaný navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP a § 392 CSP zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že žalobu žalobcu zamietne a zároveň aby rozhodol o trovách konania.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. V súvislosti s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobca opakovane poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/56/2013, v ktorom súd konštatoval aktívnu vecnú legitímáciu žalobkyne, ktorá bola leasingovým nájomcom vozidla a ktorá si svoj nárok uplatnila voči poisťovateľovi vozidla. Analogicky z vyššie uvedeného možno vyvodíť, že ani Občiansky zákonník nevyklučuje, aby žalobca ako držiteľ vozidla poistil vozidlo, ktoré nebolo v jeho vlastníctve, pričom len z tejto skutočnosti nemožno vyvodzovať nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie na uplatnenie nároku na poistné plnenie od poisťovateľa. Žalobca má za to, že súd tiež správne vyložil ustanovenie § 815 OZ, podľa ktorého sa poistenie môže vzťahovať na majetok iného než toho, kto poistnú zmluvu s poisťiteľom uzavrel. Ako sa uvádza i v odbornej literatúre, pri poistení na cudzí účet vznikne právo na poistné plnenie tomu, kto poistnú zmluvu uzavrel, t. j. poisťníkovi, ktorý prostredníctvom poistenia majetku zabezpečuje svoj majetkový záujem, aby poistná udalosť nenastala. Nie je teda správny opačný výklad žalovaného, podľa ktorého by mal žalobca nárok na poskytnutie poistného plnenia, jedine v tom prípade, ak by tak určovali poistné podmienky. Súd prvej inštancie tak na právny vzťah žalobcu a žalovaného správne aplikoval § 815 OZ, teda osobitné ustanovenie, týkajúce sa poistenia majetku. V danom prípade malo poistné plnenie kryť náklady na opravu vozidla po dopravnej nehode, ktoré žalobca vynaložil z vlastných prostriedkov, teda možno povedať, že jeho majetková sféra bola zasiahnutá v plnej výške fakturovanej opravy vozidla. Možno ustáliť, že škoda vznikla v majetkovej sfére žalobcu, a teda žalobca napĺňa zákonné definičné znaky poškodeného subjektu a je preto aktívne vecne legitímovaným subjektom domáhajúcim sa poistného plnenia. Iný výklad by viedol k absurdnej situácii. Žalobca sa tiež stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý námietku aktívnej vecnej legitímácie označil za účelovú. Ďalej poukázal na ust. § 217 ods. 1 CSP, podľa ktorého je pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Potvrdením veriteľa o splnení záväzku bolo preukázané, že došlo k splneniu záväzku zabezpečovaného zabezpečovacím prevodom vlastníckeho práva, a teda že vlastníkom vozidla v čase vyhlásenia rozsudku bol žalobca, ktorý bol jediným subjektom oprávneným uplatňovať si voči žalovanému nároky z poistnej zmluvy. Vo vzťahu k úrokom z omeškania žalovaný v podanom odvolaní síce správne poukázal na ust. § 261 ods. 9 zákona č. 513/1991 Zb., toto však nesprávne interpretoval. Z predmetného ustanovenia možno celkom jednoznačne vyvodíť, že na zmluvy upravené len v Občianskom zákonníku, keď sú uzavreté medzi podnikateľmi, z Občianskeho zákonníka použijú len ustanovenia o príslušnom type zmlúv. Aj keď sa v obchodných záväzkových vzťahoch použije právna úprava zmluvného typu upravená len v Občianskom zákonníku, tento vzťah neprestáva byť obchodno-záväzkovým vzťahom. To znamená, že všetko ostatné, čo priamo zmluvný typ neupravuje, sa bude spravovať všeobecnými ustanoveniami Obchodného zákonníka o záväzkových vzťahoch, čo zahŕňa aj omeškanie a z toho vyplývajúce nároky. Nemožno tiež akceptovať námietky žalovaného, týkajúce sa výroku, ktorým súd žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %. Žalobca sa v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý vychádzal z toho, že žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, keď základ nároku bol daný a výška priznaného nároku bola ustálená až znaleckým posudkom. V zhode so súdom prvej inštancie poukázal žalobca na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I ÚS 56/2017, zo záveru ktorého vyplýva, že ani nová právna úprava v podobe CSP nevyklučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nároku na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku, alebo úvahy súdu a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne podľa doterajšej úpravy. Žalobca preto považoval výrok súdu prvej inštancie týkajúci sa náhrady trov konania za správny a zákonný. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa napadnutých výrokov I., III. a IV. ako vecne správny potvrdil a uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu bolo doručené žalovanému. Žalovaný sa k uvedenému vyjadreniu vyjadril podaním zo dňa 21. 05. 2019. V uvedenom zotrval na okolnostiach uvádzaných už v predchádzajúcom podaní resp. vo svojom odvolaní. Nad rámec už uvedeného poznamenal, že v priebehu súdneho konania žalobca predložil ako dôkaz o nadobudnutí vlastníckeho práva predmetnému osobnému motorovému vozidlu (ďalej len „OMV“) listinu označenú ako „Potvrdenie veriteľa o splnení záväzku zabezpečeného zabezpečovanom prevodom vlastníckeho práva zo dňa 07. 09. 2017 Z

uvedeného potvrdenia veriteľa má byť podľa názoru žalobcu preukázaná skutočnosť, že žalobca v priebehu prvoinštančného konania nadobudol vlastnícke právo k predmetnému OMV a teda v čase vyhlásenia rozsudku bol žalobca jediným subjektom oprávneným uplatňovať voči žalovanej nároky z poistnej zmluvy o havarijnom poistení. V tejto súvislosti žalovaný dal do pozornosti odvolaciemu súdu ust. § 812 OZ, v zmysle ktorého zmenou v osobe vlastníka poistenej veci poistenie zanikne, ak poistné podmienky neurčujú inak. Uspokojením zabezpečenej pohľadávky zabezpečovacím prevodom práva došlo k zániku tejto pohľadávky a následne došlo aj k zmene vlastníka predmetného OMV a prevodu vlastníckeho práva zo spol. Tatra - Leasing, s.r.o. na žalobcu. Avšak momentom prevodu vlastníckeho práva k OMV došlo k zániku poistnej zmluvy a k zániku poistenia motorového vozidla ex offa v súlade s ustanovením § 812 OZ. Ak by aj odvolací súd uznal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu za danú, domáha sa žalobca nároku na poistné plnenie z už neexistujúcej (zaniknutej) poistnej zmluvy. Z uvedeného dôvodu tak nie je možné súhlasiť s tvrdením žalobcu, že momentom nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetnému OMV sa žalobca stal aj aktívne vecne legitimovaný v danom spore. Žalovaný preto zastáva názor, že žalobcovi ako leasingovému nájomcovi nárok na zaplatenie poistného plnenia nikdy nevznikol a preto žalovaný navrhol, aby odvolací súd podľa § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne a žalovanej prizná nárok na náhradu trov konania.

5. Vyjadrenie žalovaného bolo doručené na vyjadrenie právneho zástupcovi žalobcu dňa 23. 05. 2019. Žalobca sa k uvedenému vyjadril podaním doručeným už Krajskému súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolaciemu, dňa 10. 06. 2019. Uviedol, že výklad ust. § 815 OZ uvádzaný žalovaným je nesprávny, pričom za správny možno považovať výklad obsiahnutý v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. V tomto smere možno prisvedčiť právneho názoru súdu prvej inštancie, ktorý uviedol, že typickým príkladom poistenia podľa § 815 ods. 1 OS je práve poistenie majetku, ktoré niekto užíva na základe tzv. leasingu s tým, že ak nastane poistná udalosť, plnenie dostane užívateľ tohto majetku, ktorý uzavrel poistnú zmluvu vo svoj prospech, teda je aj poistený. Rovnako toto ustanovenie vykladá i odborná literatúra. Nebola tak povinnosťou žalobcu preukázať, že mu poistné podmienky priznávajú právo na poistné plnenie, ako tvrdí žalovaný, keďže toto právo mu patrí priamo zo zákona. Naopak, ak žalovaný tvrdí, že žalobca nebol aktívne vecne legitimovaný na uplatnenie nároku v tomto konaní, bolo práve jeho povinnosťou preukázať, že text poistnej zmluvy alebo všeobecné poistné podmienky takýto nárok žalobcu vylučujú, čo však žalovaný nielenže nepreukázal, ale ani netvrdil. Ani poistná zmluva, ani všeobecné poistné podmienky žiadnu dohodu o vinkulácii poistného plnenia v prospech tretej osoby neobsahujú. Rovnako za nesprávny žalobca považuje právny názor žalovaného, podľa ktorého v zmysle § 812 OZ došlo ku zániku poistnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným ex lege a to vzhľadom na prevod vlastníckeho práva k vozidlu AUDI A4 zo spol. Tatra - Leasing, s.r.o. na žalobcu. Z hľadiska systematiky zákona a tiež s poukazom na teleologický výklad možno konštatovať, že účelom § 812 OZ je rešpektovanie vôle zmluvných strán, v zmysle predchádzania situáciám, kedy by nový vlastník veci bol nútený pokračovať v plnení povinností vyplývajúcich z poistnej zmluvy, ktorú sám neuzavrel. Žalobca poistnú zmluvu uzavrel vo vlastnom mene, z vlastných prostriedkov riadne uhradil poistné, pričom bol osobou oprávnenou na prijatie poistného plnenia a preto mal prirodzene záujem na ďalšom trvaní poistnej zmluvy aj po tom, ako nadobudol vlastníctvo vozidla. Naopak, v prípadoch poistenia na cudzí účet by aplikácia § 812 OZ v zmysle výklade žalovaného spôsobovala situácie, kedy by si nadobúdateľ vozidla, ktoré bolo predmetom leasingu alebo zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva, nebol vedomý zániku poistnej zmluvy a dobromyseľne by pokračoval v plnení poistného, čím by malo za následok vznik bezdôvodného obohatenia poistiteľa, ktorý by o zmene v osobe vlastníka vozidla sám nemusel mať vedomosť. Napokon žalobca poukázal na to, že žalovaný sa najneskôr v priebehu konania na súde prvej inštancie dozvedel o tom, že žalobca sa stal vlastníkom predmetného vozidla a teda mal už v rámci prvoinštančného konania dostatočný priestor na to, aby argumentoval neplatnosťou poistnej zmluvy, pričom tak neurobil a to dokonca ani v podanom odvolaní, prvýkrát platnosť zmluvy spochybnil až vo svojom poslednom vyjadrení. Ide teda o neprípustnú novotu v odvolacom konaní. Žalobca zotrval na návrhu, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutých častiach ako vecne správne potvrdil a zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. V dôsledku podaného odvolania krajský súd ako súd odvolací (§ 34 Zák. č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok) viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

7. Podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. V prejednávanej veci sa žalobca - spoločnosť CONTINUUM, s. r. o. domáhal voči žalovanému - poisťovni Komunálna poisťovňa a. s. plnenia vo výške 2 985,62 Eur, ktorá suma predstavuje nárok na náhradu škody vzniknutej žalobcovi uhradením faktúry za opravu vykonanú na vozidle v dôsledku škodovej udalosti zo dňa 11. 08. 2015, kedy bolo poškodené vozidlo Audi A4 2.0 TDI Prestige ečv. K V prejednávanej veci bolo poukázané, že predmetné motorové vozidlo, bolo v čase vzniku škodovej udalosti v užívaní žalobcu, žalobca nárok voči žalovanej poisťovni odvodzoval z havarijného poistenia motorových vozidiel, ktorý poistný vzťah medzi žalobcom a žalovaným v konaní preukazoval predložením poisťky č. XXXXXXXXXX. Zásadnou v predmetnej veci a - i vo fáze odvolacieho konania - spornou otázkou, bola otázka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ako držiteľa poškodeného motorového vozidla, ktorý podľa názoru žalovaného nebol aktívne vecne legitímovaný na uplatnenie nároku z poistnej zmluvy v konaní pred súdom, kedy podľa názoru žalovaného tento nárok vyplýval a prislúchal výlučne spoločnosti Tatra - Leasing, s.r.o. „ako leasingovému vlastníkovi“ poškodeného motorového vozidla, ktorého vlastníctvo v čase škodovej udalosti bolo v konaní preukázané osvedčením o vozidle, kde bola práve spoločnosť Tatra - Leasing, s.r.o.. uvedená ako vlastník motorového vozidla a spoločnosť CONTINUUM, s. r. o. (žalobca v predmetnom konaní) bol v osvedčení uvedený ako držiteľ osobného motorového vozidla. V predmetnej veci bola z oboch sporových strán predkladaná a argumentovaná judikatúra zaoberajúca sa otázkou aktívnej vecnej legitímácie v prípade vzťahov založených leasingovou zmluvou, s ktorou judikatúrou sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal i súd prvej inštancie vyššie uvedeným spôsobom.

9. V prejednávanej veci však z obsahu spisového materiálu nevyplýva, že by vzťah medzi žalobcom (spoločnosťou CONTINUUM, s.r.o.) a spoločnosťou Tatra - Leasing s.r.o. bol vzťahom založeným na základe leasingovej zmluvy a že by mal žalobca v uvedenom vzťahu postavenie leasingového nájomcu. V konaní nebola predložená akákoľvek leasingová zmluva, bola však žalobcom tvrdená a žalovaným nerozporovaná existencia zmluvy o zabezpečovacom prevode práva. Obsahom spisu je listinný dôkaz - jediný osvedčujúci existenciu záväzkového vzťahu medzi spoločnosťou CONTINUUM s.r.o. a spoločnosťou Tatra - Leasing, s.r.o. a síce listinný dôkaz nachádzajúci sa na č. l. 289 - „Potvrdenie veriteľa zo dňa 07. 09. 2017 o splnení záväzku zabezpečeného zabezpečovacím prevodom vlastníckeho práva“. Podľa uvedeného je veriteľom spoločnosť Tatra - Leasing s. r. o. so sídlom v Bratislave 851 01 Černiševského 50, dlžníkom je spoločnosť CONTINUUM, s. r. o. so sídlom v Banskej Bystrici, Dolná 5. Obsahom uvedeného Potvrdenia veriteľa o splnení záväzku zabezpečeného zabezpečovacím prevodom vlastníckeho práva je vyhlásenie veriteľa, že veriteľ dňa 28. 08. 2013 uzatvoril s dlžníkom zmluvu o poskytnutí spotrebného úveru č. 8113112, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebného úveru vo výške 19 600 €. Za účelom zabezpečenia záväzkov dlžníka zo zmluvy na splatenie pohľadávok vyplývajúcim zo zmluvy uzatvorila spoločnosť Tatra - Leasing, s. r. o. ako veriteľ so spoločnosťou CONTINUUM s. r. o. ako dlžníkom dňa 28. 08. 2013, zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva na hnutelnú vec - Audi A4 2.0 TDI Prestige jazdené. Uvedeného dňa t. j. 07. 09. 2017 spoločnosť Tatra - Leasing s. r. o. ako veriteľ potvrdil, že pohľadávka zabezpečená zabezpečovacím prevodom vlastníckeho práva zriadenom na predmete zabezpečenia bola uspokojená v celom rozsahu a zanikla splnením.

10. Otázka charakteru záväzkového vzťahu medzi spoločnosťou CONTINUUM, s.r.o. a spoločnosťou Tatra - Leasing, s.r.o. je pritom kľúčová, nakoľko vzťah medzi uvedenými subjektmi nebol vzťahom založeným leasingovou zmluvou t. j. nejedná sa o leasing, ale ide o vzťah založený na základe zmluvy o spotrebnom úvere a vo vzťahu k motorovému vozidlu ide o vzťah založený na základe zmluvy zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva na hnutelnú vec Audi A4 TDI Prestige - jazdené, ktorou bol zabezpečený hlavný záväzkový vzťah vyplývajúci z úverovej zmluvy. Uvedená okolnosť charakteru záväzkového vzťahu medzi žalobcom a spoločnosťou Tatra- Leasing, s.r.o. (ako vzťahu založeného na základe zmluvy o spotrebnom úvere a vo vzťahu k motorovému vozidlu založeného základe zmluvy zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva na hnutelnú vec) bola v konaní pred súdom prvej inštancie žalobcom preukazovaná najneskôr písomným podaním „Potvrdenie veriteľa zo dňa 07. 09. 2017 o splnení záväzku zabezpečeného zabezpečovacím prevodom vlastníckeho práva“ (nachádzajúcim sa na č.l. 289) doručeným súdu pred pojednávaním vo veci dňa 20. 06. 2018, ktorú skutočnosť žalovaný nerozporoval a ani súdu nepredložil žiadny dôkaz svedčiaci o inom charaktere vzťahu medzi žalobcom a spoločnosťou Tatra- Leasing, s.r.o..

11. Z obsahu listinného materiálu vyplýva, že predmetné motorové vozidlo mal v dispozícii / v držbe práve žalobca t. j. spoločnosť CONTINUUM, s.r.o., toto bežne užíval a to počas celej doby trvania zmluvy o zabezpečovacom prevode práva. Odvolací súd k uvedenému najprv všeobecne uvádza, že zabezpečovací prevod práva je právnym inštitútom zabezpečenia záväzkov. Zabezpečený veriteľ dočasne nadobúda predmet zábezpeky (vlastnícke právo, alebo iné právo k predmetu zábezpeky). Ak zabezpečená pohľadávka nie je riadne a včas splnená, vzniká mu oprávnenie predmet zábezpeky speňažiť a z výťažku z predaja uspokojiť zabezpečenú pohľadávku. Zabezpečený veriteľ má právny titul k predmetu zábezpeky iba dočasne a to do splnenia (alebo iného zániku) zabezpečenej pohľadávky (§ 553d OZ), alebo do speňaženia predmetu zábezpeky, ak k splneniu zabezpečenej pohľadávky nedošlo (§ 553c OZ). Ak je predmetom zábezpeky vec, prevádza sa vlastnícke právo z poskytovateľa zábezpeky na zabezpečeného veriteľa podľa § 133 OZ (odovzdaním hnuiteľnej veci, vkladom do katastra nehnuteľností). Právne vzťahy poskytovateľa zábezpeky a dlžníka sú pritom obdobné, právnym vzťahom medzi záložcom a dlžníkom. Zánikom zabezpečenej pohľadávky prechádza predmet zábezpeky späť na osobu, ktorá zabezpečenie poskytla. Spätný prechod práva je právny účinkom tej istej právnej skutočnosti, ktorá spôsobila zánik zabezpečenej pohľadávky.

12. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje i na ustálenú judikatúru k inštitútu zabezpečovacieho prevodu práva a to jednak na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 58/2008, v ktorom bolo okrem iného k výkladu § 553 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. 12. 2007 uvedené: Účelom zabezpečovacieho prevodu práva je nielen nútiť dlžníka splniť svoj dlh voči veriteľovi, ale pri riadnom a včasnom neuhradení tohto dlhu dať veriteľovi možnosť uspokojiť sa v spojitosti s touto formou zabezpečenia (zabezpečovací prevod práva má plniť aj funkciu uhradzovacu). Tieto základné skutočnosti pri výklade a aplikácii § 553 Občianskeho zákonníka v znení do 31. decembra 2007 nemožno opomenúť, je treba ich rešpektovať a z nich vychádzať aj pri odvodzovaní náležitostí zmluvy o zabezpečovacom prevode práva. ... písomná zmluva podľa citovaného § 553 musí jednoznačne určovať. Zmluvné strany (účastníkov zmluvy); záväzok, ktorý je zabezpečovaný; majetkové právo dlžníka, ktoré sa prevádza; že zmluvu uzatvárajú účastníci ako zmluvu o zabezpečovacom prevode práva, t. j. že tu ide iba o podmienený prevod práva z dlžníka na veriteľa za účelom zabezpečenia splnenia pohľadávky veriteľovi s rozvázovacou podmienkou, ktorá sa uplatní pri uspokojení zabezpečenej pohľadávky plnením tak, že právny úkon, ktorým bolo prevedené právo stráca účinnosť a právo v rozsahu, v akom bolo prevedené predchádza späť na dlžníka (prevod práva na veriteľa tak zo zákona zaniká); ako sa zmluvné strany vysporiadajú v prípade, že dlžník zabezpečenú pohľadávku veriteľovi riadne a včas neuhradí.

13. Ďalej súd odvolací poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Obo 49/2008 k výkladu § 553 OZ, v ktorom je konštatované: „dlžník, ktorý svoj záväzok zabezpečuje prevodom práva, svoje právo na veriteľa prevádza podmiennečne obdobne, ako do detencie. Je to stav, keď určitá fyzická, či právnická osoba ovláda vec (právo) fakticky, avšak bez vôle s ním nakladať ako so svojim vlastným, prípadne s ním nakladá ako s právom cudzím. Veriteľ nadobudne určité dispozičné práva s takýmto právom, ale značne obmedzené. Sama zmluva nemá právne následky prevodu práva (vykonaného nie za účelom zabezpečenia záväzku) upraveného v iných ustanoveniach OZ. Z toho treba vyvodiť, že takáto zmluva nemôže nahradiť zmluvu, ktorou dochádza k zmene vlastníctva (§ 123 a nasl. OZ). Pri zabezpečení záväzku prevodom práva je veriteľovi právo postúpené s rozvázujúcou podmienkou, ak zabezpečený záväzok bude splnený (§ 36 ods. 2 OZ). Účastníci zmluvy pri jej uzavretí nemajú úmysel prevádzať zabezpečujúce právo na veriteľa natrvalo. Už z tohto dôvodu nie je splnená podmienka zmluvy o prevode, a to vôľová zložka, totiž zo strany dlžníka previesť svoje právo na veriteľa a zo strany veriteľa toto právo natrvalo nadobudnúť. Nie je dôvod na žiaden tzv. spätný prevod, pretože zabezpečovacím prevodom k prevodu práva nedošlo. Ak v lehote, na ktorej sa účastníci dohodli k splneniu záväzku nedôjde, nastávajú právne účinky zabezpečujúcej zmluvy. Povinnosťou aj právom dlžníka a veriteľa je uzavrieť zmluvu, k uzavretiu ktorej sa zaviazali, resp. ktorá zo vzniknutého právneho stavu vyplýva. Pri splnení náležitostí, ktoré prevod príslušného práva vyžaduje, príslušný právny úkon urobia.

14. V predmetnej veci má uvedená skutočnosť uzavretia zmluvy o zabezpečovacom prevode práva na zabezpečenie záväzku vyplývajúceho z úverovej zmluvy rozhodujúci a zásadný význam, keď spoločnosť TATRA - Leasing, s.r.o. , bola na základe uvedenej zmluvy o zabezpečovacom prevode práva dočasne uvedená ako vlastníčka predmetného motorového vozidla AUDI A4 - ako predmetu zábezpeky, avšak táto spoločnosť mohla reálne vykonať oprávnenia vyplývajúce z vlastníckeho práva až v prípade riadneho

neplnenia si povinnosti - záväzku spoločnosti CONTINUUM, s.r.o z úverovej zmluvy zo dňa 28. 08. 2013. Až v prípade porušenia povinnosti dlžníka (spoločnosti CONTINUUM, s. r. o.) plniť spoločnosti TATRA - Leasing, s.r.o. poskytnutý úver, mohli nastúpiť účinky zmluvy o zabezpečovacom prevode práva a veriteľ, t.j. spol. TATRA - Leasing, s.r.o. bol oprávnený predmet zábezpeky speňažiť a z výťažku z predaja uspokojiť zabezpečenú pohľadávku (z úverovej zmluvy). Uvedené predstavuje jediný spôsob, ako mohla spoločnosť Tatra- Leasing, s.r.o. smerom k motorovému vozidlu konať, ako s ním mohla nakladať. V prípade riadneho plnenia záväzkov zo zmluvy o úvere však veriteľ takého oprávnenie nemal, nemohol s vecou nakladať ako s vlastnou, v takom rozsahu a spôsobmi vyplývajúcimi z obsahu vlastníckeho práva a po riadnom splnení záväzku dočasne prevedené vlastníctvo prechádza na (pôvodne) dlžníka, teda späť na osobu, ktorá zabezpečenie poskytla. Spätný prechod práva je právnym účinkom tej istej právnej skutočnosti, ktorá spôsobila zánik zabezpečenej pohľadávky.

15. V prejednávanej veci nebolo sporné, že predmetné motorové vozidlo (predmet zábezpeky), ktoré bolo poškodené, bolo v dispozícii a v reálnom užívaní poskytovateľa zábezpeky - spoločnosti CONTINUUM, s. r. o., pričom i k škodovej udalosti došlo za takéhoto stavu užívania motorového vozidla spoločnosťou CONTINUUM, s. r. o., resp. osobami na to ňou oprávnenými. Držiteľom predmetného motorového vozidla tak bola spoločnosť CONTINUUM, s. r. o.

16. Podľa § 553b ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, až do zániku zabezpečovacieho prevodu práva veriteľ nie je oprávnený prevedené právo previesť ďalej na inú osobu ani ho inak zaťažiť v prospech inej osoby. Ak je predmetom zmluvy o zabezpečovacom prevode práva nehnuteľnosť, okresný úrad túto skutočnosť vyznačí v katastri nehnuteľností.

17. Podľa ods. 2 citovaného zákonného ustanovenia, ak zabezpečovací prevod práva spočíva v prevode vlastníckeho práva k veci a veriteľ je jej držiteľom, je povinný prevedenú vec chrániť pred poškodením, stratou a zničením. Ak je držiteľom veci dlžník, táto povinnosť platí pre neho obdobne.

18. Z uvedeného vyplýva, že zodpovednosť za ochranu veci pred poškodením je na tom subjekte, ktorý má predmet zabezpečovacieho prevodu v držbe. Ak je držiteľom dlžník je zodpovedný a povinný prevedenú vec chrániť pred poškodením, stratou a zničením. Konaním v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia 553b ods. 2 OZ je bezpochyby i uzavretie poisťnej zmluvy dlžníkom za účelom poskytnutia náležitej ochrany predmetu zabezpečovacieho prevodu práva. Zo žiadneho listinného dôkazu v súdnej veci nevyplýva, že spoločnosť CONTINUUM, s.r.o, ako držiteľ motorového vozidla bola povinná vozidlo havarijne poistiť na pokyn veriteľa (spoločnosti Tatra- Leasing, s.r.o.) alebo že by tak konala na základe dojednaní zmluvy o úvere, či zmluvy o zabezpečovacom prevode práva. Z obsahu spisového materiálu vyplýva výlučne poisťka č. 6814152924 (nachádzajúca sa na č. l. 34 spisu), preukazujúca potvrdenie o uzatvorení poisťného zmluvného vzťahu podľa návrhu poisťnej zmluvy č. 5729003116 s účinnosťou od 06. 09. 2013. V zmysle uvedenej je poisťníkom spoločnosť CONTINUUM, s. r. o., Dolná 5, 974 01 Banská Bystrica, pričom poisťovateľom je Komunálna poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group. Predmetom poistenia je osobný automobil Audi A4 20 TDI Prestige, ktorý bol v držbe spoločnosti CONTINUUM, s.r.o., ale ktorého vlastníkom (dočasným) bola na základe Zmluvy o zabezpečovacom prevode práva spoločnosť Tatra - LEASING, s.r.o.

19. Z uvedeného vyplýva záver, že spoločnosť CONTINUUM, s. r. o., je poisťníkom, keďže zmluvu o havarijnom poistení motorových vozidiel uzatvorila a platila taktiež poisťné a je zároveň i poisteným subjektom, keďže je reálnym držiteľom vozidla Audi A4 20 TDI, ktoré je predmetom poistenia, a ktoré je zároveň predmetom zmluvy o zabezpečovacom prevode práva (predmetom zábezpeky), na základe ktorej bolo vlastníctvo k uvedenému vozidlu dočasne prevedené na spoločnosť TATRA - Leasing, avšak až s odloženým nástupom právnych účinkov prevodu vlastníctva v prípade, ak by spoločnosť CONTINUUM, s.r.o., riadne neplnila záväzok z úverovej zmluvy zo dňa 28. 08. 2013 voči spoločnosti TATRA Leasing, s.r.o. . Takáto situácia však v súdnej veci nenastala, dlžník záväzok riadne plnil, splnil ho v celom rozsahu a preto spoločnosť TATRA - Leasing, s.r.o, hoci dočasne evidovaná ako vlastníka predmetného motorového vozidla, nebola oprávnená vykonávať triádu oprávnení vyplývajúcich z vlastníckeho práva (až do momentu prípadného nesplnenia zabezpečeného záväzku dlžníkom). Možno tak konštatovať, že spoločnosť CONTINUUM, s. r. o. bola v prejednávanej veci poisťníkom, zároveň i poisteným so zvýraznením skutočnosti, že sa nejedná o vzťah na základe leasingovej zmluvy (že sa nejedná o leasingový vzťah) a spoločnosť TATRA - Leasing tak nemá a nemala postavenie

leasingového prenajímateľa; spoločnosť CONTINUUM, s.r.o. nie je a nebola v postavení leasingového nájomcu.

20. Vzhľadom na skutočnosť, že vlastníctvo (hoci podmienené) na základe zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, v čase vzniku škodovej udalosti, ako aj v čase vydania vystavenia poisťky vyššie uvedenej dňa 18. 10. 2013, svedčalo spoločnosti TATRA - Leasing, s. r. o., je na danú vec potrebné aplikovať špeciálne ust. § 815 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého poistenie sa môže vzťahovať na majetok iného, než toho, kto poistnú zmluvu s poisťiteľom uzavrel. Poistné podmienky určujú, kedy v tomto prípade nevzniká právo na plnenie z poistnej udalosti poistenému, ale inej osobe.

21. S poukazom na vyššie uvedené dôvody správne súd prvej inštancie vyvodil, že poisteným subjektom bola spoločnosť CONTINUUM, s. r. o., ktorá bola zároveň poistníkom, prináleží jej právo na plnenie z poistnej udalosti. Len poistné podmienky mohli určiť, kedy tomu tak nie je, teda, kedy nevzniká právo na poistenie z poistnej udalosti poistenému, ale inej osobe, čo však v konaní preukázané nebolo, nakoľko v konaní neboli zmluvnými stranami predložené dôkazy preukazujúce uvedený záver. Žalovaná poisťovňa nepredložila v konaní pred súdom žiadny taký dôkaz (samotnú poistnú zmluvu o havarijnom poistení motorových vozidiel, či poistné podmienky viažuce sa k zmluvám o havarijnom poistení motorových vozidiel), a preto žalovaný nepreukázal, že by právo na poistné plnenie prináležalo osobe inej, než spoločnosti CONTINUUM, s.r.o. t. j. subjektu poistenému. V danom prípade bremeno dôkazu o tejto skutočnosti zaťažovalo žalovaného, keďže tak určila norma hmotného práva, konkrétne ust. § 815 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Je teda správny záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby, ktorou sa domáha nároku vyplývajúceho mu zo zmluvy o havarijnom poistení motorových vozidiel. Odvolací súd preto námietku žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu s poukazom na vyššie uvedené dôvody vyhodnotil ako nedôvodnú.

22. Pre úplnosť odvolací súd opakovane uvádza, že charakter vzťahu medzi žalobcom a spoločnosťou Tatra - Leasing, s.r.o. bol sporovým stranám známy už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, dôkaz o jeho existencii (vyššie uvedený) nebol žalovaným vyvrátený iným dôkazom a táto okolnosť nebola ani rozporovaná, pričom okolnosť uzatvorenia zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva a zmluvy o úvere medzi žalobcom a spoločnosťou Tatra - Leasing, s.r.o. konštatoval v odôvodnení rozsudku na str. 10 i súd prvej inštancie a túto okolnosť pri svojom rozhodovaní i zohľadnil a odôvodnil. Správne, na základe dostatočne zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie aplikoval v súdnej veci rozhodujúcu normu hmotného práva, konkrétne ust. § 815 Občianskeho zákonníka a to i pri riešení otázky aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, ako i pri posúdení dôvodnosti samotného žalovaného nároku. Odvolací súd poukázal na ust. § 553b Občianskeho zákonníka na zdôraznenie správnosti uvedeného záveru a teda vec neposúdil právne inak, než súd prvej inštancie.

23. Záverom ešte pri vysporiadaní sa s odvolacími námietkami týkajúcimi sa otázky aktívnej vecnej legitimácie je tiež nutné uviesť, že odvolací súd je viazaný rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 CSP). Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Zároveň podľa ust. § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP). S poukazom na uvedené procesná obrana žalovaného spočívajúca v tvrdení o zániku poistnej zmluvy ex lege zmenou osoby vlastníka motorového vozidla v zmysle § 812 OZ, celkom prvý krát žalovaným uplatnená v konaní pred súdom až v poslednom vyjadrení žalovaného k vyjadreniu žalobcu, nie je novotou v zmysle ust. § 366 Civilného sporového poriadku a preto na uvedené odvolací súd neprihliadol.

24. V podanom odvolaní ďalej žalovaný namietal, že za predpokladu, že odvolací súd bude mať nárok žalobcu za daný, žalovaný nesúhlasí s argumentáciou súdu ohľadne priznania úrokov z omeškania vo výške 9,05 % ročne od 24. 09. 2015 s tým, že podľa názoru žalovaného sa má výška úroku z omeškania spravovať a určovať podľa Občianskeho zákonníka, keďže v predmetnom prípade nešlo o obchodno-závazkový vzťah, avšak vyplýval zo vzťahu založeného poistnou zmluvou, ktorá je tzv. absolútnym neobchodom, pričom záväzky vyplývajúce z poistných zmlúv sa spravujú výlučne podľa ustanovení Občianskeho zákonníka.

25. Žalovaný poukázal na ut. § 261 ods. 9 Obchodného zákonníka. U vedené ustanovuje, že zmluvy medzi osobami uvedenými v ods. 1 a 2, ktoré nie sú upravené v Hlave II. tejto časti zákona a sú upravené ako zmluvný typ v Občianskom zákonníku, spravujú sa príslušnými ustanoveniami o tomto zmluvnom type v Občianskom zákonníku a týmto zákonom. Z uvedeného vyplýva, že ustanovenia Občianskeho zákonníka sa použijú na samotné zmluvy, i keď sú uzavreté medzi podnikateľmi, ktoré však ako zmluvný typ nie sú upravené v Obchodnom zákonníku, ale sú upravené ako zmluvný typ v Občianskom zákonníku. Ust. § 261 ods. 9 Obchodného zákonníka má na mysli výlučne zmluvy, ktoré sa majú spravovať ustanoveniami Občianskeho zákonníka a uvedené nemožno extenzívne vykladať na všetky nároky vzniknuté medzi dvoma obchodnými subjektmi. Odvolací súd prisvedčuje ako správnym argumentom žalobcu, ktorý uviedol, že z konštrukcie obchodných záväzkových vzťahov vyplýva, že aj keď sa v obchodných záväzkových vzťahoch použije právna úprava zmluvného typu upravená len v Občianskom zákonníku, tento vzťah neprestáva byť obchodno-záväzkovým vzťahom. Vzhľadom k tomu v otázke úroku z omeškania, ktorého dôvodom priznania bolo samotné omeškanie žalovaného s plnením žalobcoví, ktoré omeškanie nevyplýva zo zmluvy (poistnej), správne postupoval súd prvej inštancie, keď úrok z omeškania určil podľa ustanovení Obchodného zákonníka a pri výške úroku z omeškania aplikoval Nariadenie vlády SR 21/2013. Záväzkový vzťah v predmetnej veci vznikol medzi dvoma obchodnými spoločnosťami v rámci ich obchodnej a podnikateľskej činnosti a právnym dôvodom vzniku nároku na úrok z omeškania bola samotná skutočnosť, že povinný subjekt (poisťovňa) neplnila včas na vyzvanie oprávnenému subjektu, teda kvalifikované omeškanie.

26. Uvedená argumentácia o nevyhnutnosti prihladiť na status oboch zmluvných strán ako obchodných spoločností a vznik záväzku v súvislosti s ich obchodnou činnosťou platí i pre nárok v časti 40 €, keď súd prvej inštancie priznal uplatnené príslušenstvo žalobcoví, a to s poukazom na ustanovenia Obchodného zákonníka.

27. Taktiež nemožno prisvedčiť správnosti odvolacej námietky žalovaného týkajúcej sa výroku, ktorým súd žalovanému uložil povinnosť náhrady trov konania v rozsahu 100 %. Vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie súdu prvej inštancie záviselo od odborného posúdenia a bolo ustálené až znaleckým posudkom, je potrebné konštatovať, že žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu, keď základ nároku bol daný a výška priznaného nároku bola ustálená až znaleckým posudkom. Podporne uvedenému záveru svedčí Uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 56/2017 zo dňa 08. 02. 2017. Z uvedených dôvodov preto bol výrok súdu prvej inštancie týkajúci sa náhrady trov konania vecne správny a odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie i v tomto napadnutom výroku ako vecne správny.

28. Vzhľadom na skutočnosť, že nedošlo v rámci odvolacieho konania k revízií meritórnych výrokov rozsudku súdu prvej inštancie, a nebol ani odlišne od záverov súdu prvej inštancie vyhodnotený úspech a neúspech sporových strán, t. j. nebol inak vyhodnotený celkový procesný úspech žalobcu v konaní pred súdom prvej inštancie, nebol dôvod ani na iné rozhodnutie o uložení povinnosti nahradiť trovy znalcovi Ing. Romanovi Blišťanovi, ktorá povinnosť v napadnutom rozsudku bola štvrtým výrokom uložená žalovanému v rozsahu 100 % ako neúspešnej strane sporu. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo všetkých jeho napadnutých častiach, t. j. vo výrokoch I., III., a IV. ako vecne správny. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol odvolaním žiadnej zo sporových strán napadnutý v jeho druhom výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a preto rozsudok odvolacieho súdu sa rozsudku Okresného súdu Zvolen v jeho druhom výroku nedotýkal.

29. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Odvolacie konanie inicioval podaním odvolania žalovaný, ktorý však v odvolacom konaní nebol úspešný ani sčasti a preto žalobcoví vznikol nárok na náhradu trov vzniknutých v súvislosti s odvolacím konaním, a to v celom rozsahu. Vzhľadom na skutočnosť, že z predloženého spisového materiálu preukázateľne vyplýva, že žalobcoví v súvislosti s odvolacím konaním vznikli trovy právneho zastúpenia, odvolací súd rozhodol tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcoví náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov (odvolacieho) konania. O výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

30. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).